Lad mig i dette valgår sige det klart, så alle kan forstå det, og ingen kan overhøre det:

Tiden er – endnu engang – inde til at stemme dansk.

Til at stemme med både hjerne og hjerte.

Til at sikre vores egen, vores børn og børnebørns tryghed og velfærd i vores hverdag og i fremtiden.

Tiden er inde til at *stemme dansk – også lokalt!*

På vej herover tog jeg mig i at sidde og kigge ud af sidevinduet i bilen. Det danske landskab fór forbi udenfor. Bakket og fladt, med bugtende vandløb og broer, skove, der falmer - gårde, småbyer og motorveje i en skønsom blanding.

Jeg tog mig i at tænke: Hvor er her i grunden dejligt!
Hvor er her i grunden - selv set fra bagsædet af en bil på motorvejen - rent, pænt, velordnet og ryddeligt. Appetitligt. Indbydende. Historisk. Bevaringsværdigt.

Jeg tog mig i at tænke, at selv om den økonomiske krise svøber sig om os alle, og selv om den nok optager hver enkelt hver eneste dag, så kan vi dog godt skønne på, hvor dejligt et land, vi trods krise og modgang, bor i.
Vores Eventyrland, som H.C. Andersen digtede så betagende om både i historier og sange, er værd at bevare.

Siden min barndom har jeg holdt mange ferier herhjemme. Som lille pige tog vi ofte fra byen og på landet.
Landet var dengang for et halvt århundrede siden Bagsværd ved København…
Mange vil nok i dag sige, at Bagsværd er byen.

Hvad kan måle sig med Hammershus' ruiner på Bornholm på en blæsende blå sommerdag?
Eller Koldinghus? Eller Skagen med sine ubegribelige farver året rundt? Eller det levende museum i Den gamle By i Århus, hvor man bogstavelig talt er midt i historien?

Eller Møns Klint, Kronborg, hvor Holger Danske passer på os, Skamlingsbanken eller bare det at nyde en is på en sten ved Den Lille Havfrue – hvis hun da ikke er i Kina.

Faktisk kan blot det at vandre en tur på Samsø hensætte mig i en tilstand af næsten fuldkommen lykke.

Der ér så mange dejlige steder i Danmark, at jeg kunne bruge al min tid her i dag på at dvæle blot ved de af dem, hvorfra jeg har personlige og særlige minder.
Jeg har dog også så meget andet på hjerte.
…

For når vi bevæger os rundt i Danmark hænder det jo også, at alvoren rammer os. Megen dansk historie og mange seværdigheder kalder på minder af stor national betydning og om storslåede historiske bedrifter.

I sådanne minder er der jo i reglen også de personlige historier om stort mod, offervilje og et prisværdigt fravær af egoisme. Om afsavn, smerte og voldsom død.

Hvad kan fængsle os mere end en vandretur ved Dybbøl Mølle en forårsdag?
Og tænke sig tilbage til dengang, danske soldater ofrede liv, lemmer og forstand i kampen mod en fjende så stor og mægtig og med så meget på spil, at mange i dag ville opgive på forhånd blot ved tanken?

"Slagtebænk Dybbøl", som soldaterne kaldte landskabet, emmer af så megen dansk historie, så stort et mod, så dyb en patriotisme, at man skal være lavet af Jellingesten for ikke at lade sig gribe, når man står dér og mærker vinden, med en hånd på en kanon og blikket fæstnet mod syd…

Når jeg står dér, kan jeg næsten høre både kanonernes torden og den lærkesang, som de overlevende soldater efter slaget i april 1864 svor, at de gennem krigslarmen havde hørt.

Jeg kan fornemme såvel modet som lidelsen, soldatens håb såvel som soldatens store offer. Jeg kan fornemme nederlagets desperation, trangen til at føre Dannebrog frem, også i den yderste time.

18. april 1864 betød bundløs sorg for tusinder af danske familier - og slaget ved Dybbøl blev begyndelsen til det nederlagstraume, som Danmark kom til at lide under langt op i vores tid. Og vi kan fornemme det alt sammen igen, blot ved at besøge stedet. Være lige dér, hvor det skete. Lige dér, hvor kampen for Danmark stod.

…

I dag foregår kampen for Danmarks frihed ikke ved en mølle ved Dybbøl men blandt andet ved en flod i Helmand i Afghanistan. Og jeg lover jer - de danske soldaters mod og mandshjerte dér er lige så stort, som det var dengang en forårsdag i Sønderjylland.

Jeg har besøgt soldaterne i Afghanistan. Og jeg ser frem til at gøre det igen. Så sent som i dag har vi modtaget den sørgelige melding om, at en dansk soldat har mistet livet i kamp i Afghanistan. Mine tanker går til hans familie og venner er i Danmark, og til hans kammerater i Afghanistan.
Jeg er fuld af stolthed over de danske soldaters engagement, deres ildhu og dygtighed. Vi har derovre, i den yderste forpost i forsvaret for vores frihed, livsstil og for vores danske værdier, nogle fantastiske unge mennesker, som fortjener AL den støtte og opbakning, vi OVERHOVEDET kan give dem.

Så lad mig indlede dette vores største Årsmøde nogensinde med en
éntydig opbakning og en stor og varm hilsen til vores soldater i Afghanistan!

…

DF-butikken sælger her uden for salen i år de gule sløjfer med "Støt vore soldater" – overskuddet går til pårørendeforeningen til udsendte soldater.

Der er alvorstunge tider, vi lever i. Der er meget på spil, både globalt, nationalt og lokalt
Så jeg *har* meget på hjerte i dag.

Men før jeg går videre, vil jeg sige til jer alle sammen:

Velkommen her til vores 14. Årsmøde! ☺

Velkommen til alle delegerede – flere end nogensinde. Velkommen til gæster. Og velkommen til alle jer fra medierne.

Det er vores største Årsmøde til dato. 824 gæster og delegerede er her i dag. Mange flere end sidste år – og over 160 flere end i 2007.

Jeg ved godt, at jeg siger det hvert år.
Men det ér altså fantastisk at se så mange DFere samlet her ved vores Årsmøde!
Og det bliver jo ikke mindre rigtigt og mindre velment af, at I giver mig anledning til at sige det hvert år! ☺

Det er en stor glæde, at I vælger at bruge jeres weekend på fællesskabet, på sammenholdet, på samværet med andre DFere. Og dermed at bruge jeres weekend for Danmark.

For dét er, hvad jeg mener en indsats for Dansk Folkeparti er. Timer for fædrelandet. Indsats for Danmark.

Og ved I, hvordan jeg ser på det?

Jeg mener, at det er lige meget, om man er aktiv som politiker, i organisationen eller som ansat. Om man knokler løs for Dansk Folkeparti i hver ledig time – dét må man selvsagt *meget* gerne! – eller om man blot ved en hilsen en gang imellem, sit gode humør, et enkelt læserbrev eller en hjemmebagt kage til et møde gør sin indsats.
Alt tæller, når blot det er gjort positivt, konstruktivt, loyalt og hjælpsomt.
Og hver en lille indsats er værdsat, det skal I vide.
I skal også vide, at der er brug for hver en lille indsats. *Der er så meget, vi endnu skal nå at udrette.*

I ved jo godt alle sammen, at vores partibogstav O står for Optimisme!
Og hvis der er noget, jeg er, så er det optimist. Dét skal man vist være, når man er inde i mig…
Mange var jo de, der dømte vores projekt Dansk Folkeparti helt ude allerede samme dag, som vi præsenterede vores nye parti den dag i oktober 1995.

Men det skulle blive løgn!, tænkte jeg.

Nu er vi jo over 800 her i dag og flere end 10.000 medlemmer. Jeg har 24 kolleger i Folketingsgruppen, vi sidder i næsten alle byråd og i alle regionsråd – og i Europa-Parlamentet har vi nu fornøjelsen af hele to medlemmer.

Og foruden alt det har vi jo så også en politisk situation, hvor folket har givet Dansk Folkeparti så megen indflydelse, at chefredaktøren på Rådhuspladsen i København og adskillige debattører og kommentatorer ofte siden 2001 har været på randen af et nervesammenbrud.

Det passer mig i grunden ret udmærket.

For jo mere, den slags mennesker synes, vi tager fejl, jo mere ret ved jeg, at vi har!

…

- Så vi måske ikke rigtigt, da vi i 1995 sagde ”nok er nok” og at **nu** måtte dansk udlændingepolitik i rent nationalt selvforsvar skifte afgørende kurs?

Jo, vi gjorde. Og folket var med os!

- Så vi måske ikke rigtigt, da vi allerede fra grundlæggelsen af Dansk Folkeparti sagde fra overfor EU's uhyrligheder og indgreb i vores hverdag?

Jo, vi gjorde. Og folket giver os mere og mere ret!

- Og så vi måske ikke rigtigt, da vi satte danskheden, dansk sprog, danske værdier og patriotismen øverst på den politiske dagsorden?

Jo vi gjorde. Og folket er med os!

Og man kan så tilføje, at partier fra højre og venstre nu gør alskens krumspring for at følge trop og kopiere DFs fortræffeligheder. Det er rendyrket copycat - men de skal være velkomne.

Socialistisk Folkeparti - som vi kun må kalde SF, fordi de forståeligt nok skammer sig noget over deres baggrund og fortid - og Socialdemokratiet prøver nu at lokke folkepensionister med gyldne løfter.
Hvad i alverden regner de vælgerne for?

Vi ved jo godt, at det bliver ved løfterne, også selv om S og SF engang i det her århundrede skulle komme til magten ved en beklagelig fejl!

Og vælgerne ved også godt, at det bliver ved løfterne - også selv om de er over 60 og som sådan af de to nyforlovede partier åbenbart regnes for halv-demente.

Om ikke af andre grunde, så fordi venstrefløjens økonomi som sædvanlig ikke hænger sammen. Overhovedet!
Og man kan altså ikke finansiere ældrecheck, madservice og influenza-vacciner med varm luft og gyldne løfter!

År efter år siden 2002 har vi med små nyk løbende forbedret vilkårene for vores ældre og svageste. Men altid med benene solidt plantet på jorden - og altid med økonomien i orden.

Og dét er altså den afgørende forskel på Søvndals og Thorning-Schmidts drømmerier og Dansk Folkepartis realiteter.
Vi leverer varen!
De lover blot ud i det blå i deres iver efter ministerbiler.

Selv om det er noget komisk at opleve SF lege barske på retspolitikken, Socialdemokratiet love i øst og vest og De Radikale himle op - for de mener nemlig noget helt andet - så ér de andre partiers kramme-tilbøjelighed jo mest af alt FANTASTISK!

Det er nemlig udtryk for den kraft, hvormed Dansk Folkeparti har ramt landet, især siden 2001.

Dansk Folkeparti – I delegerede og gæster her i Herning i dag – har gjort en national forskel!
Tak for det.

I har ikke bare sat fingeraftryk men hele **håndflader** på Danmarks-historien!
Vi har i den grad rykket - ikke alene ved kursen på udlændingepolitikken men på hele den politiske dagsorden.

Og danskerne har belønnet os. Ved hvert valg i vores levetid er vi gået frem. Og igen i år holder vi Årsmøde i fællesskabet i læ af gode meningsmålinger.

Det skal vi være stolte af!

…

Men, kære venner…

Det danske skib er på støt kurs, men vi er slet ikke i havn. Der er masser af storme og uvejr, masser af forhindringer over og under vandet, forudsigelige og uforudsigelige.
Vi må ikke stoppe op, vi må ikke blive selvtilfredse og selvfede.

Vores fælles fremgang forpligter os. Hver og én af os.
Vi har et nation, vi skal værne, vi har en arv at forvalte. Og vi har et land at give videre til næste generation, vores børn og vores børnebørn.

Den livsglæde og optimisme, vi går til opgaven med, er medvirkende til, hvilke resultater vi får.
Det gælder i politik, og det gælder såmænd også vores Årsmøde.

Jeg tror godt, at jeg tør love, at I alle i denne weekend vil få en ægte DF-opvisning i livsglæde og livslyst.
Hvert år sprudler vores forskellige arbejdende udvalg med nye ideer, der blandt andet skal gøre det sjovere at være DFer, således også på dette Årsmøde.
Vi vil i år sende en begejstret tanke til den trofaste skare af danskere, der nyder fædrelandet helt tæt på naturen – på campingferien. Camping er en fantastisk nærværende måde at opleve sit land på.
For to år siden byggede vi et kolonihavehus. I fjor trillede vi for første gang en pølsevogn ind til Årsmødet.
I kan jo så fundere over, hvordan vi i år vil hylde det muntre campingliv…

Mange af jer er her for første gang. En særlig og varm velkomst til jer. Jeg kan garantere jer en stor oplevelse. I vil både opleve fællessang, folkesang og lærkesang.
…

Og endelig: Velkommen til jer fra pressen. Jeg håber, at også I får et fornøjeligt Årsmøde. Nu, I alligevel skal være her på arbejde, kan I vel ligeså godt hygge jer imens.

Vi har i Dansk Folkeparti i almindelighed ikke anledning til at klage over den behandling, vi får af jer i medierne. Vi har en til vished grænsende formodning om, at mange af jer journalister ikke lige stemmer på Dansk Folkeparti… Det er jo også ok, så længe det er professionalismen og ikke de private holdninger, der driver værket. Og det vil jeg godt kvittere for, at jeg synes det er. Generelt.

Nu var der jo i sommer en avis, der med et glimt i øjet skrev, at jeg nok mente, at jeg kunne blive en udmærket kulturminister...

Den stakkels avis fik et farligt vrøvl med sin menighed, nåh nej, sine læsere, hvis fælles kendetegn ikke helt er den åbenhed og tolerance, som de vist selv synes, de repræsenterer.

Stor opstandelse! Mange glemte glimtet i øjet i deres kvælningsfornemmelse over, at ordene ”Dansk” og ”Folkeparti” kunne siges i samme sætning som ordene ”kultur” og ”minister”.

Og nu er det så, at jeg alligevel drister mig til at sige, at jeg da også tror, jeg *kunne* være blevet en udmærket journalist…

Husk nu endelig glimtet i øjet, når I refererer dét videre, for ellers vil et par af jeres chefredaktører nok være modne til indlæggelse inden aften.

Men tillad mig som den journalist, jeg ikke blev, at give jer i medierne et enkelt godt råd med på vejen. Det tager udgangspunkt i et Piet Hein-gruk, jeg altid godt har kunnet lide.

”Hvad rager det den, der er sikker på sit,
at resten af verden er ude af trit”.

Det har jeg sådan set selv vist efterlevet…

Og mit råd er, at det skal medierne også gøre. Drop vanetænkningen, drop gåsegangen og dermed lemminge-effekten. Gå jeres egne vegne. Find jeres egne vinkler. Plej jeres egen profil – og giv pokker i, hvad kollegerne fra de andre medier gør eller tror eller mener.

Blot et velment råd fra én, der hver dag læser mindst seks aviser plus det løse. Og som nogle gange godt kan savne selvstændighed og originalitet - og at man ind i mellem, som i det kendte, danske eventyr, spørger, om denne eller hin konge eller *medie-darling* mon også har tøj på…

Endnu engang velkommen til jer, jeg håber virkelig, I får tid til at kombinere arbejdstiden her med den fest, som vores Årsmøde også er.
…

Vores tema for Årsmødet ***”Stem dansk – også lokalt”.***
Det er også vores slogan til det kommende kommunal- og regionsrådsvalg.

For os her virker det måske ret indlysende og så selvfølgeligt, at vi slet ikke behøver at skrive det.

For os her er det at være dansk og danskheden noget selvfølgeligt, det er hele vores afsæt. Herfra vores verden går, kan man sige.

Når vi taler om det danske og om verden, så lad mig et øjeblik dvæle ved det store udland, inden vi tager fat på det danske.

Danskheden og Danmark skal jo også ses i det spejl, der er verden.
Uanset, hvad man synes om det, så rykker omverdenen tættere på os.

Da jeg var et ungt menneske – yngre ☺ - var Israel-Palæstina-konflikten noget, der hovedsagligt gik for sig i Mellemøsten, og vi kunne på afstand holde med israelerne i deres kamp mod palæstinensiske terrorister, der "modigt" angreb alt fra skolebørn over turister til sportsfolk.
Med angreb i Europa kom konflikten nærmere, men dansk blev den ikke.

I dag går der næsten ikke en uge, uden at vi hører fra vrede palæstinensere i Vollsmose, Gellerup eller på Nørrebro - og i Danmark, i vores hverdag, i vores kommune skal vi nu forholde os til dem og deres utålelige offer-jammer.

Man fristes til at sige: Så tag dog hjem!

Kæmp jeres kamp på hjemmebanen og lad vores fredelige bane være i, ja… fred.

Som det beskrives i den engang så populære popsang om ulykkelig kærlighed, *"What Now My Love"* så rykker verden tættere på - himmel, hav og stjerner vælter rundt i én forvirring.
Op og ned er ikke længere til at hitte rede på.

Verden er fuld af uret og urimeligheder, skæbner og fortvivlelse.
I modsætning til, hvad vores modstandere ynder at give det udseende af, så er vi i Dansk Folkeparti fuldt ud i stand til at føle sympati for både forfulgte og undertrykte i udlandet.
Og vi er desuden i stand til at gøre handling af ord.
Nogle gange gør vi meget, andre gange kan vi gøre lidt.

Selv om vore hjem er vores slotte, selv om Danmark er vores sag, så er udsyn, medfølelse og indlevelse en naturlig del af Dansk Folkepartis barometer.
I Dansk Folkeparti er vi i god kontakt med vores feminine side.
Vi kan faktisk godt multi-taske ☺

I har nok bemærket de store flag, der hænger herovre på hver side af Dannebrog…

Det er Taiwans flag, og det er Tibets flag.
To stolte nationer, to dejlige folkeslag.

Jeg har mødt Tibets leder Dalai Lama, og jeg har besøgt Taiwan adskillige gange. Alle gange med stort udbytte. Hver gang er jeg kommet hjem opfyldt af fornøjelse over, hvordan dette folk på den lille plet af Jorden, truet i årtier af Kina, kan holde ud, være positive og bidrage til verden på mange områder, f.eks. medicinsk.

Dansk Folkepartis kamp for Taiwan er velkendt i hovedstaden Taipei.

Vi har siden 1995 kæmpet vedholdende og helt uforfærdet for Taiwans rettigheder.
Før 2001 var det i fællesskab med vennerne i Venstre og Konservative. Siden da uden dem – de skiftede behændigt mening, da de kom i regering.

- Jeg er stolt af, at vi her kan hejse Taiwans flag og dermed - i det små - ære dette stolte lands borgere og deres retfærdige kamp for ligeværd, fred og sikkerhed i en verden, der lader sig kue af diktatorerne i Kina.

- Jeg er stolt af, at vi også her kan hejse Tibets flag. Dette umådeligt undertrykte folk, hvor senest fredelige munkes demonstration blev til blodigt kaos, kvast af kinesiske soldater.
Kinas styre tåler ikke modsigelse, tåler ikke modstand – og Kinas styre tåler ikke at se Taiwans og Tibets flag.
Kinas regering klager til statsministeren hver gang, Taiwans og Tibets flag blafrer i Danmark, ligesom de klager til statsministeren, når jeg viser mig i Taiwan.
Lad dem klage!

- For jeg er stolt af at byde de diktatoriske og overfølsomme kinesiske undertrykkere trods!
…

Så vel optager Israels ve og vel, tibetanerne og taiwanerne os.
Verden er tættere på, om vi vil det eller ej.

Og verden rundt om os, det er jo også EU, som vi på godt og mest ondt er en del af.
Sidste år, på dette sted, sagde jeg, at jeg klart fornemmer, at mange mennesker, også i andre partier, undres over EU. Jeg sagde, at mange danskere var ved at gå fra tillid til EU til sund skepsis.

Og jeg sagde, at danskerne ved valget til Europa-Parlamentet fik lejlighed til at sende en huskekage til EU.
”Et godt valg til Dansk Folkeparti vil være en lige venstre til hele EU-butikken” sagde jeg.

Og så spør’ jeg lige: Fik vi et godt valg den 7. juni eller hvad?

Vi fik et OVERMÅDE FANTASTISK GODT VALG!

Og EU fik en huskekage!
Så nu kan Parlamentet trækkes med Morten Messerschmidt og Anna Rosbach, som jeg håber og tror, vil sætte grå hår i hovedet på både parlaments-kollegerne og hele EU-kommissionen, hvor der fostres den ene elendige ide efter den anden.

Så kom bare an, EU! Danskerne og Dansk Folkeparti er helt parate!
…

Fra den store verden vil jeg bevæge mig i ét langt spring tilbage til ikke bare Danmark, men til vores nære, lokale dagligdag.
Der, hvor vores hverdag leves, hvor vi bor, handler, bringer og henter børn, dyrker sport, går tur med hunden og måske også arbejder.

Den 17. november er der valg til kommuner og regionsråd. Det er et vigtigt valg. Mange har en tendens til at synes, at alle andre valg end lige folketingsvalg er sådan lidt ligegyldige.

Det går nok, og det er nok det samme, om jeg stemmer eller ej. Sådan synes holdningen at være.

Men sådan er det ikke!
Hver stemme tæller.
Jeg kan erindre om, at et af vores flittige folketingsmedlemmer ved valget til Folketinget for snart to år siden blev valgt med … to stemmer flere end sin konkurrent. Sølle **to** stemmer!
Og hun kender dem begge to ☺

Eksemplet skal blot tydeliggøre, at der er AL mulig grund til at mobilisere vælgerne – ALLE vælgerne - den 17. november – både for partiet, og, hvis man er kandidat, for sig selv.
De sidste to stemmer tæller også.

Ved sidste kommunalvalg for fire år siden hentede Dansk Folkeparti 5,9 procent af stemmerne. På landsplan lå vi dengang omkring 12 procent. I dag ligger vi nationalt på godt og vel 14 procent.
Så skal vi ikke bare erkende, at der lokalt er plads til forbedring.

Og det kan vi også sagtens få. Mange flere danskere, end der stemmer på os lokalt, vælger os hellere end gerne nationalt.

Vi har her den vigtigste opgave for os resten af året.
Når I ikke andet, så går det nok - men det her, dét skal vi nå:
Vi skal sikre Dansk Folkeparti fremgang ved endnu et valg.
Vi skal sikre Dansk Folkeparti fremgang i byråd og i regionsråd.

Ikke ét øjeblik før den 17. november, når valgstederne lukker kl. 20.00, kan vi tillade os at slappe af. Vi har løfter at holde, og langt at gå…

For jeg kan godt love jer én ting: Det kommer ikke af sig selv.
Tro ikke, at vi kan ride på de gode meningsmålinger eller på slipstrømmen fra de forrygende 15,3 procent, vi høstede ved valget til Europa-Parlamentet.

Også jeg læste - med både glæde og vantro - stemmetallene for hver kommune, ja næsten for hvert valgsted, i sommer. Og jeg så, at vi i flere kommuner var største parti, og at vi tørrede gulv med både Socialdemokratiet, Venstre og Konservative mange steder.

Men derude i hverdagen, hvor kommunalpolitikerne kommer tæt på vælgerne hver eneste dag, og hvor byrådets beslutninger, manglende handlekraft eller undladelsessynder kan hensætte hele bydele i den situation, at de mangler rent vand i flere måneder, dér gælder det ikke om at ride på bølger. Der gælder det om at levere varen.

Som jeg sagde i min indledning: Vi har gjort en kæmpe forskel for Danmark. Der er i dansk politik en tid før 2001 og en tid efter 2001. Det er åbenlyst for alle, også – og måske især? – for dem, der ikke kan lide os.

Nu kommer fortællingen om, at også lokalt – helt derude, hvor man fastsætter prisen på ældre medborgeres mad, skaffer ældreboliger, lægger rammen for den lokale skole, sikrer vejene og lægger gode lokalplaner og sætter skub i integrationen – er Dansk Folkeparti den faktor, danskerne skal regne med.

Derfor er tiden inde til fortællingen om "Stem dansk – også lokalt".
Derfor er tiden inde til at sikre og at love fremgang ved det kommende kommunalvalg.
Og det næste i 2013.
Og det næste igen..
Det gælder vores børns og børnebørns fremtid, fremtidens Danmark.

Tiden er inde til fortællingen om, at uanset hvor bravt, hvor hårdt og hvor målrettet Dansk Folkeparti kæmper inde bag murene på Christiansborg, så er det kommunalpolitikerne ude i virkeligheden, der et meget langt stykke ad vejen afgør, hvor godt det ender med at blive i vores kommune. Dér hvor vi har vores dagligdag og vores liv.

Når regeringen med vores støtte for eksempel laver en aftale med kommunerne om, at nu sender vi flere penge til kommunerne med det udtrykkelige formål at nedbringe antallet af lukkedage i kommunale institutioner, hvor vores børn og børnebørn passes, hvem afgør så,om det bliver til noget?

Lars Løkke Rasmussen? Finansministeren? Kristian Thulesen Dahl? Mig?

Næh. Dét afgør kommunerne. Og i denne sag som i så mange andre, så besluttede kommunerne at sige ja tak til pengene og i øvrigt blæse aftalen en lang march.

Så vi aftalte at nedbringe antallet af lukkedage, og vi sendte penge.
Resultatet blev, at vi betalte pengene og fik – *flere* lukkedage.

Og så er der nogen, der højlydt undrer sig, når vi ind imellem lufter tanken om at begrænse det kommunale selvstyre…

Vælgerne skal vide, at det er i byrådet, det afgøres, om kommunen fungerer eller ikke.
Det var hverken regeringen eller Folketinget, det kørte Farum i sænk.
Og det er også de københavnske vælgere, der har valgt SFeren Bo Asmus Kjeldgaard. Hans formidable økonomiske roderi i forvaltningen er nu skyld i, at der i København skal spares på børn og unge – netop dem, der har behov. Og selv om Ritt Bjerregaard benytter valget til at luske af uden at have indfriet sine løfter, så er det altså ikke Folketingets skyld, at hun ikke fik boliger til de fattigste københavnere. Selv om hun morderlig gerne vil give det indtryk.
Og det er bystyret i Aalborg, der er ansvarlig for, at der ikke i tide blev grebet ind overfor de unge på Kennedy Plads.

Byrådene har tunge ansvar – ansvar, som de må til at tage sig sammen og røgte.

- Det er byrådet der afgør, om de udlændinge, der bor i kommunen skal nyttiggøres eller sidde passivt på medborgernes forsørgelse uden at bidrage med andet end problemer.

- Det er byrådet det afgør, om vores ældre medborgere får den bolig, de har krav på, god mad til rimelig pris og i det hele taget den omsorg, der skal vise, at vi er et ordentligt samfund, der ikke blot messer ordet ”velfærd” uden at praktisere det.

- Og det er byrådene der afgør, om vores børn og unge får en god begyndelse – hvor de passes, undervises, trænes og stimuleres.

Og – en ikke uvæsentlig detalje – det er byrådene, der tilrettelægger økonomien, så kommunens kasse stemmer.

Så der er som sagt AL mulig god grund til at styrke Dansk Folkeparti lokalt.

For 30 år siden grinede man meget af Århus-historier.
For tiden kan vi så græde lidt over en Københavner-historie.
Borgerrepræsentationen besluttede for et par uger siden at sige ja til at bygge en stormoske – komplet med blå kuppel, minareter og hvad ved jeg – midt i byen.
KUN Dansk Folkepartis tre medlemmer stemte imod.
Konservative stemte ja! Venstre stemte blankt! Jeg ved snart ikke, hvad der er værst.

I København jubler også Socialdemokratiet ved udsigten til en stormoske med minareter på højde med Rundetårn.

Da vi fortalte dem, at der var iranske penge involverede i moske-planen, fik de godt nok delvist kolde fødder. Det vil sige: Som det er sædvane hos Socialdemokratiet, er de ikke enige, heller ikke i København. Den socialdemokratiske gruppeformand på rådhuset jubler og ser frem til den kulturberigende blå moské, mens den socialdemokratiske integrationsborgmester er blevet lidt lunken ved det hele… For en sikkerheds skyld lægger han dog afstand til os og vores ”tone”.
Så held og lykke, københavnere: En stemme på Socialdemokratiet er også lokalt en lodseddel.
Moské, moské ikke…
…

Jeg har i det forgangne år talt med medarbejdere der, hvor medborgere virkelige er udsatte. Der er nogen derude, der gør et formidabelt arbejde for nogle af dem, der er absolut svagest – blandt andet voldsramte, forskræmte kvinder. Og deres børn.

Kommunerne er ikke altid gode til at hjælpe, hører jeg. Kommunerne tager ikke altid henvendelserne alvorligt, hører jeg. Forleden læste jeg om en familie, der forgæves – i årevis! - havde søgt en kommune om hjælp til deres børn og pap-børn, der gik for lud og koldt vand hos en alkoholiseret mor.

Sådanne forhold løses ikke med flere penge. De løses ikke ved at råbe ad Folketinget. De løses ikke med socialdemokratisk snik-snak om den sociale massegrav.
Den slags løses ved anstændighed!
Ved at have hjertet på rette sted, når man har sådan et arbejde, ved at tage ansvar og drage omsorg!
Dét skal kommunen blandt andet sørge for.

Jeg forstår ikke, at nogle kommuner lader det sejle for de børn og unge, der har allermest behov.
Det er mig ubegribeligt, at netop de børn og unge, der på grund af tusind uheldige omstændigheder

kommer galt i vej, lidt skævt ind på livet, måske på kant med loven – at dé unge ikke som det mest selvfølgelige dæmmes ind, bliver taget sig af, hjælpes på vej.

Børn og unge er vores fremtidige velfærd. Det gælder også de børn og unge, der ikke er født med en sølvske i munden, vokser op bag høje, beskyttede mure og har medfødte talenter. Også børn af misbrugere, marginaliserede forældre og endda voldelige forældre er Danmarks fremtid. Det er kommunerne, ikke Folketinget, der skal tage vare på dem.

I foråret besøgte jeg det gamle Grevinde Danner Hus i København. Stedet er jo gammelt, men har i 30 år i år været kvinde krisecenter. Væk er de gamle travere om at mænd er dumme og samfundet noget møg. Ind er kommet, så vidt jeg kan se, realisme, omsorg og i dén grad hjertet på rette sted.

Det, der greb mig mest, var at høre om det kæmpe-arbejde der på stedet udføres med de børn, der forskræmte og traumatiserede møder op med deres mor i hånden, på flugt fra tossede mænd, der tæver deres mødre og måske også dem.

De mennesker på det sted gør et arbejde så nyttigt, at vi andre har noget at lære. Hvor ér jeg glad for, at der findes ildsjæle, der kan og gør og vil.

Jeg har også nogle gange besøgt E-huset i De gamles By i København. I E-huset bor de alkoholikere, som samfundet har glemt.

Men der i E-Huset bor de, disse skæve eksistenser. Trods det, at snart sagt al den modgang, man kan tænke sig, har ramt dem, trods et massivt dagligt behov for øl – dem med gashåndtag, naturligvis – og trods det, at omgivelserne ser skævt til dem, når de færdes blandt os andre, så har de bevaret deres humoristiske sans og nogle grundlæggende pointer i livet.

Også i E-huset arbejder mennesker, som velfærdssamfundet skylder alt. Positive, dedikerede mennesker, der gør stor nytte i den nære dagligdag.

Vi har i Dansk Folkeblad skrevet om både ildsjælene i Dannerhuset og i E-huset.

Folk, der griner af Florence Nigthingale skulle besøge E-Huset.
Folk, der griner af Florence Nightingale skulle besøge Dannerhuset.

Var jeg i Københavns kommune, ville jeg holde dem frem for alle andre og sige: Sådan skal I gøre! Dét er omsorg! Dét er velfærd, hvor det batter noget.

Men det er forbavsende så lidt man hører fra dén kommune om de ting, som styret godt nok ikke kan prale af som egen præstation, men som man jo dælme bør være stolt af alligevel!

Næh nej, i København vil man hellere lave hovedgader om til cykelstier og bygge moskeer…!

…

Tilbage står, at også lokalt kan man kun regne med Dansk Folkeparti. End ikke de, der er vores venner på nationalscenen, kan man regne med.

Vi har alle muligheder for at gå frem ved valget den 17. november. Det er op til os selv.

…

I sommer sagde jeg til forskellige medier, at vi nok har fået en ny statsminister, men vi har altså ikke fået en ny virkelighed.

Med det mente jeg, at vi ikke var dem, der ville stå og forlange, at regeringen, blot fordi chefen er ny, skal komme med en spritny politik. Hvorfor i alverden dog det?

Det er lidt ligesom at fylde 60 år. Virkeligheden er såmænd ikke anderledes, når man lige har passeret de 60 end den var dagen før, man fyldte 60 ☺

Når det er sagt, så ser jeg dog gerne lidt mere mod, lidt mere handlekraft og lidt mere slag i bolledejen fra regeringen, end vi har set.

Da Lars Løkke Rasmussen i påsken blev statsminister sagde jeg, at det vil være en ualmindelig god ide, hvis VOK kommer tilbage til dyderne fra 2001. Dét mente jeg også i den sidste tid, hvor Anders Fogh var statsminister.

Det betyder ikke et nyt kæmpeprojekt. Det betyder ikke nyt grundlag.
Det betyder det, jeg siger. Vi skal tilbage til de dyder, der forandrede Danmark.

Vi skal stramme op på sundhedspolitikken.
Vi skal stramme op på retspolitikken.
Og vi skal stramme op på udlændingepolitikken.

Og når Dansk Folkeparti for eksempel hejser et flag og advarer regeringen imod at tage svineinfluenzaen alt for let, når vore nabolande tager den meget alvorligt, så gider vi faktisk ikke høre fra en kæk sundhedsminister, at vi skal slappe af og ikke gå i panik.

Dansk Folkeparti går aldrig i panik!
Dansk Folkeparti tager borgerne, deres sundhed, tryghed og bekymringer helt alvorligt.
Og når vi ikke helt forstår, hvad det er, Sundhedsstyrelsen forklarer os om, at kun nogle få og ikke alle kan få vaccine, så går vi ud fra, at en hel del andre heller ikke forstår det.

Vi er heller ikke jublende fans af regeringens stort anlagte klima-konference i København.
Det ligger ikke lige for at løse alverdens problemer på et møde. Og vi tror faktisk, at det er langt bedre at anvende penge, masser af penge, på at forske i, hvordan vi afbøder skadevirkninger og retter op, redder menneskeliv end det er at vedtage resolutioner imod at klimaet gør, som klimaet vil.

Og eftersom flere hver år dør af kulde end af varme, kan det jo for eksempel godt være, at vi hellere skulle koncentrere os om at gøre noget ved dét her-og-nu frem for at lave en tusindårsplan for at sænke temperaturen med ingenting – med diskutable fordele til følge.

Men at regeringen bruger det meste af et år på at snakke klima og slutte af med en gigant-konference, der nok sætter julehyggen i hovedstaden lidt under pres, må den jo selv om.
Vi er så blot sat på Jorden for i mellemtiden at sikre, at den samme regering ikke glemmer de helt borgernære emner nede ved jorden, alt imens den svæver rundt oppe i blå.

Og jeg har faktisk en klar fornemmelse af, at blandt andet svineinfluenza er noget, som flere forholder sig til i dagligdagen her i Herning end co2-udslip i Kina…

I det hele taget ser jeg gerne en regering, der tager det borgernære
top-seriøst. Og jeg kan love jer, at i det omfang, det kniber for regeringen, så kommer vi efter den – og vi begynder allerede nu her ved forhandlingerne om næste års finanslov.

For sagen er jo, at dem, der vil være regering i stedet for regeringen, de tager i hvert fald ikke borgerne et hak seriøst!

For SF - som vi skal kalde sådan, fordi de skammer sig lidt over at deres socialistiske udgangspunkt - og Socialdemokratiet handler det kun og alene om magt for magtens skyld.
Og i dét spil kaster de gerne rundt med sagesløs pensionister, hjemløse og udlændinge.

Vi har en situation, hvor Helle Thorning-Schmidt vil være statsminister.
For at blive det er hun nødt til at være handskedukke for Villy Søvndal. Og bag ved Søvndal står de sidste forsvarere for Sovjetunionen, den danske kommunismes grå eminence, Ole Sohn.

Til venstre – langt til venstre – for S og SF står så Johanne Schmidt Nielsen og hendes aktivister, der bryder loven, når det passer i deres kram og ellers sidder i Folketinget og skælder ud på A.P. Møller.

Til højre for S-SF står en lille, sluttet men beslutsom flok, resterne af De Radikale, der var store og *radicoole,* indtil Naser Khader fik ambitioner.

S og SF er blevet forlovede.
Den dameglade SF-formand Villy Søvndal, der sidste år kørte Danmark rundt med Lene Espersen, fordi dét dengang kunne hjælpe ham op ad acceptstigen, tøffer nu rundt arm i arm med statsministerkandidaten Helle Thorning-Schmidt, fordi nu er dét smart.

De har sammen fremlagt en skatteplan, og de står sammen om udlændingepolitikken. Der kan ikke rettes et komma, har de meddelt Margrethe Vesterager - der forståeligt nok blev lidt mopset og efter lidt radikal på-den-ene-siden-og-på-den-anden-side betænkningstid sagde det klart sidste weekend, at hun ikke vil være gulvmoppe for S-SF-forlovelsen..
De radikale mener nemlig noget helt andet.
Det gør S og SF også - men i modsætning til De Radikale tør de ikke stå ved det…

Og Enhedslisten – ja, de vil bryde den lov, som i hvert fald Socialdemokratiet lover at ville bevare, loven om at afviste asylansøgere sendes hjem, om nødvendigt med tvang, hvis ikke de forlader landet frivilligt.

Det er dén rodebutik, der er regeringens udfordring.

Det tror jeg faktisk godt, at regeringen skulle kunne overkomme. Det kræver så også blot, at netop dyderne fra 2001 bliver genfundet.

For at sikre det, går vi til finanslovsforhandlinger med regeringen om kort tid med klare ønsker om en målrettet indsats på rets- og udlændingeområdet. Men også på socialområdet og indenfor sundhed.

I forhold til 2001, da Socialdemokratiet sidst bestemte her til lands, bruger vi hvert år samlet flere penge på ældre-omsorg. Vi bruger også flere penge på den enkelte ældre.
Dét er Dansk Folkepartis fortjeneste.

Vi har foruden ældrechecken, som til januar forhøjes til 10.700 kr., indført varmehjælp, vaccine-tilbud, forhøjelse af pensionstillægget, styrket indsats for genoptræning, og jeg kan blive ved.

Det, synes jeg, er ægte velfærd.

Og det er faktisk noget af en udfordring, alene fordi der bliver flere ældre, mens vi ikke nødvendigvis får flere penge.
I regeringens forslag til finanslov for næste år er der et gigantisk hul i kassen. Men det betyder ikke, at ældre skal frygte, at nu kan de kigge i vejviseren efter ældrecheck eller varmehjælp. Tværtimod.

Alle borgere skal her blot stille sig selv ét spørgsmål:
Tror man, at man kan få samme garanti, hvis dem, der bestemte, var det pudsige sammenrend af radikale, der vil sænke skatten for de rigeste, Enhedslistefolk, der vil donere pengene til Christiania, socialdemokrater, der vil brænde dem af på klima og vindmøller og folkesocialister, der hedder sådan fordi det er dét, de er?

Dansk Folkeparti vil næste år, hul i statskassen eller ej, sikre de dårligst stillede folkepensionister lidt bedre vilkår endnu engang, vi vil hjælpe handicappede til bedre uddannelser, sikre dem bedre mobilitet rundt i samfundet. Vi vil skaffe væsentlig bedre rehabilitering for kræft-opererede – det drejer sig faktisk om flere end 230.000 medborgere, der har brug for en håndsrækning.

Forskellen på vores løfter og på S og SFs løfter er ganske enkel:
Vi gør det, vi siger! Handling følger ord!
…

Vi har på et tidligt tidspunkt sat ind overfor den voldsomme økonomiske krise. Ikke med de store Obama-planer, som S og SF råber på, men med en hel række af meget mere præcise og målrettede tiltag. Det er for eksempel større og fremskyndede trafik-investeringer. Det giver arbejdspladser. Det er frigivelse af de tvangsopsparede SP-penge, der lige gav familierne lidt luft i økonomien denne sommer. Det er investeringer i kommunerne, på f.eks. skolerne, der giver såvel arbejdspladser som velfærd.

Faktisk har vi allerede anvendt langt over 40 milliarder kroner direkte og målrettet til krise-bekæmpelse.

Alt sammen har det bidraget til at afbøde nogle af skadevirkningerne herhjemme af den verdensomspændende krise. Vi har ikke kunnet undgå alt, og desværre er mange blevet arbejdsløse.

Her synes jeg så, at det er vigtigt at skelne. De, der er ansvarlige for familie og hjem, og som bliver arbejdsløse, de er i en alvorlig økonomisk og social situation. Hvordan skal huslejen betales? Hvordan med børnenes idrætsklubber og den slags. Og presset på den arbejdsløse er stort. Det samme er det for ægtefælle og børn. Vi lægger megen identitet i det arbejde, vi har. Når arbejdet pludselig forsvinder, synker selvværdet. Det er også svært for børnene henne i skolen at sige, at mor eller far er arbejdsløs.

Så er der nogle, der tæller med i statistikkerne, fordi de just er blevet færdige med et studie, og nu kan de ikke finde et arbejde indenfor deres fagområde. De har typisk ikke hus og børn og forpligtelser i lange baner. Måske bor de hjemme, måske i et værelse. De er altså lettere at hjælpe, og jeg synes ikke, deres situation er så ulykkelig og umulig.
Dansk Folkeparti prøver for eksempel at få igennem på finansloven, at de kan forlænge deres studier – med SU og det hele – frem for at stille sig passivt op i en ledighedskø.

Jeg kender én, der indenfor samme år mistede sit job, blev skilt og måtte flytte fra sit hus igennem en årrække - *og* først fik et rigtigt arbejde igen efter mere end et år. Det er en tre-fire sociale situationer på én gang.
Han kom igennem, og det kan andre også. Vi har – selv om Socialdemokratiet elsker at male det op, som om Danmark var 30ernes USA – både sikkerhedsnet og generelt hjælp til de, der har behov.

Vi vil støt fortsætte vores krisestyring med en rolig hånd på styrepinden.
Vi ser, hvor behovene er, og hvad vi målrettet kan gøre for at afbøde, rette op, styrke. Og så gør vi dét. Og det bliver vi ved med lige ind til, vi er igennem krisen, og vi igen hver især kender nogen, der lige har fået nyt job og ikke kun nogen, der lige er blevet arbejdsløse…

Jeg vil ikke stå her og lyde som en jubeloptimist. Men jeg synes, at vi rundt om ser tegn på, at eksporten er i bedring, at lidt færre fyres og at både forhandlere af forbrugsgoder som dagligvarer oplever øget købelyst. Renterne rasler ned, og det har mange allerede glæde af, flere får det fra januar, når mange lån omlægges.

Samtidig ser vi gode tegn i tysk og amerikansk økonomi, hvor selv ellers pessimistiske økonomer anslår, at ledigheden om et år falder igen. Og det er altså helt altafgørende for os, hvordan de store økonomiske lokomotiver i udlandet klarer skærene.

Så igen: Ingen jubeloptimisme. Men lidt optimisme ☺
Jeg håber inderligt på, at når vi mødes her igen til næste år, er det på en lidt bedre samfundsøkonomisk baggrund. Vi skal nok gøre, hvad vi kan, det kan jeg garantere.
…

Det er nok ikke at overdrive at hævde, at mange af vores medborgere er noget bekymrede for de mange skydevåben, der florerer i bandemiljøerne – og for den efterhånden daglige brug af skydevåben.

Nogle prøver lidt humoristisk at slå det hen med, at man da trods alt kan glæde sig over, at både indvandrerbander og rockere rammer så elendigt, når de skyder. Og det er da også en meget sjov betragtning. Men heri ligger jo netop også noget af det frygtindgydende: Hvor mange vildfarne kugler skal ramme uskyldige, før vi får stoppet banderne?

Også her kæmper vi i Dansk Folkeparti en benhård kamp. Ikke så meget med resten af oppositionen, de snakker bare.
Men nok så meget med Justitsministeriets embedsmænd, statsanklagerne, dommerforeningen, politiledelsen og andre. Og dermed regeringen.

Jeg forstår f.eks. på en ret ukendt Venstre-ordfører, at han synes – lidt frisk, må jeg tilstå – at DF er "krystere" og at han ikke kan lide minimumsstraffe. Nå da da.
Men den pågældende ordfører, dommerstanden og forsvarsadvokaterne kommer til at finde sig i meget mere af netop minimumsstraffe, håndfasthed og konsekvens!
Og kan han ikke vænne sig til det, må han tage hjem og klippe sine græskanter med en broderesaks.

For velfærd fordrer tryghed.
Alle kan vist forstå, at man som forælder er utryg ved at sende sit barn i børnehaven, når nogen dagen før har efterladt en skarp håndgranat i sandkassen…
Og hvis ikke det er trygt at færdes på gaderne, holder vi jo op en dag med det - og så ejer banderne gaderne.

Sandelig nej!

Derfor flere visitations-zoner, hårdere og højere og mere følelige straffe, konsekvens og nul-tolerance. Hvorfor skal en narkohandler dog have en chance til? Eller en børnemishandler?
Og folk, der smider med håndgranater, skal i fængsel i mange år eller smides ud af landet, ikke i samtaleterapi!
Vi har sammen med regeringen forhøjet straffe-rammerne. Men dommerne gider ikke rigtigt. Så hvor strafferammen for en forbrydelse måske er øget til det dobbelte, så er de idømte straffe kun vokset minimalt.
Det vil vi ikke finde os i! Det er ikke dommerne, der leder landet!
Vi kan love, at hvis ikke straffene stiger, sådan som det er tænkt i loven, så hjælper vi det på vej med flere minimumsstraffe!

Her er nok også nok!

Står det til os, lukker vi grænsen den dag i morgen og genindfører grænsekontrollen, blot endnu mere konsekvent, end da den blev afskaffet. Det er det rene vanvid, at de våben, der plaffes løs med i vores gader, kan flyde uhindret ind over grænsen!
Og kan vi ikke få det igennem, må et folketingsflertal i det mindste kunne finde ud af lukke grænsen før og under Klimatopmødet. En lignende højrisiko-begivenhed skal man lede længe efter her i landet.

På udlændingeområdet skal vi se noget mere striks på familiesammenføringer og på, fra hvilke lande, folk kommer. Der er forskellige fremgangsmåder, og vi prøver dem såmænd gerne af én efter én med regeringen.
Målet er klokkeklart: Færre unyttige udlændinge i Danmark!

Og vi skal have mindre islamisme, ikke mere islamisme i Danmark!

For netop at bidrage til at nå det mål vil vi også se på, hvordan vi får sendt flere af de udlændinge hjem, som er her i landet, men som ikke bidrager. Det skulle da lige være med problemer.

Det siger sig selv, at en udenlandsk familie, hvor farmand har været på kontanthjælp et par år, hvor mor ikke taler et kvæk dansk og gemmer sig bag et tørklæde og hvor børnene ulyksaligt er fanget mellem to totalt modsatte kulturer, ikke kan bidrage med noget synderligt værdifuldt.

Vi vil få det bedre uden dem, og de vil få det bedre i hjemlandet eller et andet sted i en kulturkreds, hvor de føler sig bedre hjemme.

Og vi hjælper dem gerne derhjemme. Det er altså ikke nogen straffe-ekspedition, det er et tilbud.

Som jeg har sagt før i dag, så har vi både medfølelse og empati.
Men heri ligger ikke, at vi tror, at alle i verden får det bedre af at bo i Danmark.
Og vi er ret sikre på, at vi vil få det bedre uden dem, der ikke *vil* Danmark.

Vi kommer derfor til finanslovsforhandlingerne med intet mindre end en revolutionering af, hvordan vi fremadrettet tænker integration i Danmark. Det skal sikre os, at det Danmark, vi efterlader til kommende generationer, er langt bedre end det, vi overtog i 2001.

Allerede for fire år siden nåede Velfærdskommissionen i sin delrapport om fremtidens velfærd i Danmark frem til, at hvis alle ikke-vestlige herboende udlændinge bidrog med den samme arbejdsindsats som danskerne, ville vi være 30 milliarder kroner rigere. Om året.

Måske regeringen skulle sætte sig ned og finde ud af, hvordan man får omsat blot noget at det beløb til kontanter.
Situationen i Danmark er jo noget anderledes nu end i 2005 – dengang havde vi, mildt sagt, ikke den økonomiske krise. Men jeg er stensikker på, at man med en målrettet indsats kan gøre det her bedre. Måske ikke for 30 milliarder, men så for 10 eller 15 milliarder kroner. Så regeringen kan da bare komme i gang.

…

Det er altså heller ikke udpræget trygheds- og tillidsskabende, når en flok irakere, der har besluttet sig for, at de ikke vil rette sig efter de danske myndigheder og Folketingets beslutninger, besætter en kirke. Og får lov at sidde der i månedsvis, ja nærmest flytte ind.

Da politiet endelig ryddede kirken, stille og roligt og fornuftigt, fik vi så den sædvanlige diskussion af, om nu også politiet havde opført sig ordentligt. Vorherrebevares.

Men også i denne sag viste folket sig at have både fornuften og empatien i behold. Et kæmpeflertal støttede rydningen af Brorsonskirken, selv om Enhedslisten har gjort deres bedste for både at lave ballade udenfor kirken og så tvivl om snart sagt alt andet end lige irakernes pligt til forlade landet, når de i en årrække er blevet bedt om det.

Jeg er glad for, at regeringen omsider har fået sat skub i de hjemsendelser. Og jeg er glad for, at integrationsministeren har haft en fast og sikker kurs i denne sag. Det skal hun have stor ros for.

…

Danmark er blevet et langt bedre land end det var i 2001. På udlændingeområdet, på retsområdet, på social.- og sundhedsområdet, for mennesker generelt, og for dyr. Dansk Folkeparti fik sat dyrevelfærd på dagsordenen dengang andre vrængede på næsen af det og vrissede, at en død kat vel kan være lige meget…
Og den galoperende gæld i 2001 er bragt så langt ned, at vi næste år kun skylder 14 milliarder kroner. I 2001 var gælden over 20 gange højere, 293 milliarder kroner. Som alle ved fra privatøkonomien, så betyder lille gæld færre renter. De renter, vi har sparet og sparer – dem bruger vi nu, så vi kan sikre velfærd trods krisen.

Så jo, jeg synes, vi har grund til at være stolte af vores indsats.

Men – og lad mig afrunde min tale i dag med det: Tiden er *ikke* inde til at hvile og slappe af!

Vi har i dag helt anderledes udfordringer. Foruden ungdomsarbejdsløsheden og den økonomiske krise, som ikke er set dybere i mange årtier, er der den forråede kriminalitet, den tiltagende islamisme og den fortsatte kamp mod terror, EU's forsøg på stadig mere styring af vores hverdag og et umoderne helvede af internationale konventioner, der binder Danmark og danskernes nationale handlekraft stedse mere.

Og foruden alt det, er der stadig stribevis af forbedringer, der endnu står foran os at foretage. Det er alt fra stort og småt – morgensang i skolerne og læsningen af danske hovedværker i folkeskolen, ikke franske, nordiske eller hvad ved jeg – *danske!*
Det er som nævnt de strengere straffe. Mere brug af udvisning.
Det er et opgør med den evindelige diskussion om, at kvinder herhjemme er undertrykt. Suk! De undertrykte kvinder herhjemme er dem, der holdes nede i et patriarkalsk islamisk hjem, ikke danske forretningskvinder, der både kan få børn og karriere!
Men pengestærke, kvindelige forfattere og debattører, der ikke endnu er kommet ud af 1968-vrangforestillingerne, holder emsigt liv i den forkerte diskussion.

Men lige i den sag er der lys. For eksempel har journalisten Leny Malacinski i denne uge udgivet en bog, som hun nok skal få sine tæsk for, hvor hun gør op med elitefeministerne. I bogen skriver hun bl.a., at det faktisk i dagens Danmark ikke er kvinder, der er nederst i nationens hierarki. Det er mænd uden uddannelse – men hvem taler déres sag?

Det er fremragende og næsten med et Bjørn Lomborgsk mod, at den unge journalist gør op med dem, hun kalder kønskommunisterne.

Vi har mere end nok at bruge vores energi på.

…

Dansk Folkeparti har en vision.
Vi har en vision - ikke om et Danmark, som det var i 1950erne, sådan som nogle ynder at fremstille det, men om et moderne Danmark, hvor de værdier, der har båret generation på generation og som har skabt sammenhold og velfærd, fremskridt og tryghed er vores fælles fundament.

Vi har et land, vi skal efterlade til nye generationer. Vi har et land, vi skal efterlade til vores børnebørn. Og vi har et fælles ansvar for, hvordan det land ser ud, både nu og i deres liv om mange år.

- Jeg har en drøm om et Danmark, hvor gode, danske værdier er omdrejningspunktet, og hvor også udlændinge, der kan og vil bidrage, får lov – men hvor alle, der blot er imod, rejser hjem!

- Jeg har en drøm om et Danmark, hvor mine børnebørn kan færdes trygt, både i eget hjem, på gaden, og på arbejdspladsen. Hvor de kan virke og gøre nytte, og hvor deres indsats bidrager til både deres eget liv og til det samfund, de er en del af. Hvor stærke skuldre bærer de tungeste byrder.

- Jeg har en drøm om et Danmark, hvor vi fortsat hjælper den svage, den syge, den triste og den udsatte. Og hvor vi gør det af omsorg og vilje og lyst til at hjælpe den svage - og ikke af trang til at kanøfle den stærke. Vi hjælper ikke de svage ved at svække de stærke.

Da jeg voksede op, mindede min mor mig ofte om det, som jeg senere blev klar over var Socialdemokratiets slogan, vævet på partiets ældste fane - den selvsamme, som de bar ved slaget på Fælleden i 1872.

”Gør din pligt og kræv din ret”, sagde min mor.
”Og husk den rigtige rækkefølge”, tilføjede hun.
Det var kloge ord. Gode råd, som jeg har husket på lige siden.

Dansk Folkeparti er i dag Danmarks midte. Vi er nutidens ægte socialdemokrater og konservative. Vi er partiet lige midt på midten, der har nogle af svarene på tidens mest påtrængende spørgsmål. Og som ikke har de andre partiers angst for at hylde nationen og historien, sætte borgerne i centrum, tage danskernes angst og ambitioner, tvivlrådighed og frustrationer alvorligt..

Også derfor er vores vision, at efterlade et Danmark til børn og børnebørn, hvor ”Gør din pligt og kræv din ret” – i den rækkefølge! – er omdrejningspunktet.

Senator Robert F. Kennedy sagde før sin alt for tidlige og voldsomme død i 1968:

”Mange ser tingene, som de er, og spørger*: Hvorfor*?
Jeg ser ting, der endnu ikke er, og spørger: *Hvorfor ikke*?”

Jeg efterlader mig gerne et land, hvor vi rækker ud efter det, der umiddelbart virker for svært at opnå, hvor vi uegennyttigt gør vores bedste, og hvor vi, ja, hvor vi spørger os selv: Hvorfor ikke?

Jeg efterlader mig gerne et Danmark, hvor tidens rethaveriskhed og ”jeg skal til, mig først” er afløst af overskud, lyst og vilje til at gøre plads for de, der har mindre, de, der er svagere, ældre og fra naturen og skæbnen ikke er så tilsmilede af lykke som så mange af os.

…

Socialdemokratiet forglemte sig selv engang i midten af 1900-tallet.

Det gamle ”Gør din pligt, kræv din ret” blev til en rettigheds-tankegang, en forsømmelse imod, at den stærke, den velstillede, den dygtige og den kompetente gør sin pligt – hjælper andre, bidrager til fællesskabet – og først derefter ser på sine rettigheder.
Min mor havde ret, da hun huskede mig på rækkefølgen.
Socialdemokratiet har taget fejl. De har ændret velfærd til et spørgsmål om rethaveri.

Henrik Jensen har i en ny debatbog, ”Det ordentlige menneske” sat nogle tankevækkende ord på et samfund uden pligter, uden ret og vrang. Han skriver for eksempel i et opgør med den stupide tanke, at hvis blot man legaliserer hash-markedet, så stopper bandekrigen, at det bare vil gøre ondt værre. ”Vil man legalisere, kan man ligeså godt med det samme legalisere skyderi i gaderne”.

Han tilføjer også klogt, at ”…det må blive ubehageligt at afsone sin straf. Det kan godt være, det ikke ville være rart for den enkelte forbryder, men det vil være vældig rart for samfundet”.

Jeg synes, at det vil være ønskeligt med et samfund i fremtiden med en del mindre fokus på, at forbryderen har RET til at hygge sig i fængslet!
Og en hel del mere fokus på, at man har PLIGT til at opføre sig ordentligt i samfundet!

Dansk Folkeparti har skabt en afgørende forskel på dansk politik før 2001 og dansk politik efter 2001. Vi har nået meget. Men vi har mange opgaver forude.
Der er så meget, vi skal nå endnu.

Men gør vi vores, lever vi op til vores ansvar og andres forventninger, så synes jeg, at vi har grund til med fortrøstning og stort håb at se en fremtid i møde for vores børn og børnebørn i et Danmark, der både i det lokale og det nationale, det europæiske og det globale gør vores pligt og kræver vores ret!

…

Jeg fortalte i min indledning om lærkerne, der sang under slaget ved Dybbøl.
Nu vil jeg ikke love jer for meget. Men måske – hvis I hører godt efter – kan I også høre en lærke synge her i pausen…

Rigtig godt Årsmøde til os alle sammen!

_____